

Полонить душу

Радість і тугу людської душі, тепло материнського серця і нездоланну силу любові до рідної землі – усе це переживаєш, коли слухаєш пісні у виконанні Національного заслуженого академічного українського народного хору імені Григорія Верьовки.

Традиції, започатковані Григорієм Гурійовичем, продовжує й оновлює нинішній художній керівник і генеральний директор, Герой України, народний артист України, лауреат Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка, професор, академік Анатолій Авдієвський.

Авдієвський – нова епоха в житті хору. Він практикує органічне поєднання народної й академічної манери співу. Це дає змогу розширити й збагатити репертуарну палітру колективу. Нині хору підвладні як етнос і фольклор, так і класичні акапельні обробки й пісні сучасних композиторів. Розмаїтість репертуару – від вокально-хореографічних сцен, композицій та народних дійств – до фолькопери-балету Євгена

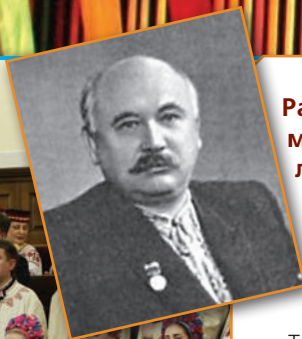

Фото Миколи Влокушніцького

Дати 17 травня 1992

17 травня 1992 року – компанія із семи петербурзьких художників-концептуалістів «Тут-і-там» скопала у круглому дворі Академії мистецтв квадрат (6x6 м) і засіяла морквою «Город Малевича».

Інсталяція «Город Малевича: інтроспективна дія», за словами ініціаторів акції – сучасних художників Олексія Костроми та Надії Букреєвої, – ще одна спроба реалізації проектів у сфері актуального мистецтва, яка «утилізувала» головну «ікону» російського авангарду, зробивши «Чорний квадрат» початком нового шляху – органічного.

Офіційно акція завершилася 5 листопада 1992 року, коли широкий загал зміг не лише побачити, а й скуштувати плоди таємної висадки – стиглу моркву. Для цього слід було лише пройти крізь довгий білий коридор, завішений прострадлами, в кінці якого жива статуя Білла Клінтона пригостила всіх охочих почищеною вимитою морквою.

Ю. Ц.

Палац «Україна» пропагує

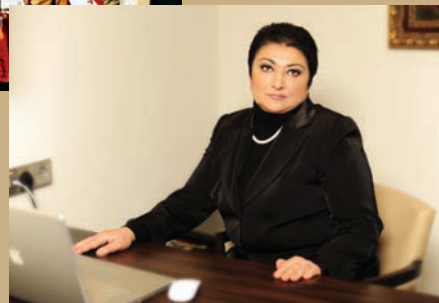

Віолета МОЗГОВА,
в. о. генерального директора
Національного палацу
мистецтв «Україна»

Микола Мозговий започаткував добру традицію – надавати сцену переважно українським артистам, бо вважав, що палац, який носить звання «національний», повинен стати національним і в репертуарній політиці. Сьогодні, на жаль, Мозгового немає з нами, але його традиції живі. У Палаці «Україна» звичні аншлаги: на концертах провідних та ушлявлених майстрів і колективів нашої країни, зокрема, хору ім. Г. Верьовки, ансамблю танцю ім. П. Вірського, і кращих національних гастрольних колективів – Кубанського козацького хору, Національного балету Грузії «Сухішвілі» та виконавців Вахтанга Кікабідзе, Алессандро Сафіні, багатьох інших.

До речі, в «Україні» проводимо, крім новорічних вистав, конкурси молодих виконавців, професійні свята. «Україна» – для вас!

Нині готуємо концерт Національного заслуженого академічного українського народного хору імені Григорія Верьовки, який відбудеться

пісня українська

Станковича «Цвіт папороті», в якій народні мотиви вдало синтезуються із сучасними прийомами композиторського письма та аранжування. Колективові стало доступним і підвладним те, що раніше в народному хорі здавалося неможливим.

Самобутність та висока художність виконання, музикальність і гнучкість фразування, дивовижне розмаїття голосів, поєднання емоційності й стриманості, душевної відкритості та доброго гумору, чистоти й безпосередності – ось чим зачарував та прихилив серця шанувальників пісні Національний український народний хор.

Хор імені Григорія Верьовки виступав на рідних теренах, у країнах близького зарубіжжя, в Європі та більш як 60 країнах далеких континентів. Скрізь українська народна пісня полонить душу, здобуває визнання й сприймається, мов рідна. Про це переконливо свідчать схвальні рецензії та щирі відгуки прихильників у багатьох країнах світу: Франції, Іспанії, Англії, Німеччині, Швейцарії, Бельгії, Португалії, США, Канаді, Аргентині, Бразилії, Мексиці, Колумбії та інших.

Підготував Сергій ДУБРОВІН.

Дати 14 травня 2011

14 травня – 140 років від дня народження Василя Стефаника

**Майбутній письменник
Василь Семенович
СТЕФАНИК (1871–1936)
народився 14 травня 1871
року в селі Русові
Снятинського району
Івано-Франківської
області в сім'ї
заможного селянина.**

61

Перші літературні спроби розпочав, навчаючись у польській гімназії у Коломиї. 1890 року у зв'язку із звинуваченням у нелегальній громадсько-культурній роботі змушений був продовжувати навчання в Дрогобицькій гімназії. Там став членом таємного гуртка молоді, особисто познайомився з І. Франком. Вступивши на медичний факультет Краківського університету, поринув у літературне й громадське життя міста. Тут діяло товариство студентів-українців «Академічна громада», до якого приєднався і Стефаник.

1896–1897 рр. – час напружених творчих шукань Стефаника. 1897 р. у чернівецькій газеті «Праця» побачили світ перші новели Стефаника: «Виводили з села», «Лист», «Побожна», «В корчмі», «Стратився», «Синя книжечка», «Сама-саміська». Перша збірка новел «Синя книжечка» (1899) дістала захоплені відгуки І. Франка, Лесі Українки, М. Коцюбинського, О. Кобилянської. Другу збірку Стефаника «Камінний хрест» (1900) також було сприйнято як визначну подію. 1901-го вийшла друком третя збірка – «Дорога», що стала новим кроком у розвитку його ідейно-художніх принципів. 1905 р. видруковано четверту збірку письменника – «Моє слово», яка завершила перший період творчості Стефаника.

У добу розпаду Австро-Угорської імперії Стефаник знову взявся за перо новеліста. Розпочався другий період його творчості, не такий інтенсивний, як перший, але з чималими здобутками. Початком періоду можна вважати новелу «Діточа пригода» (опублікована на початку 1917 р.). Цей твір, новела «Марія» (присвячена пам'яті Франка) та ще шість новел склали п'яту збірку (1926). Останніми роками життя Стефаник писав автобіографічні новели, белетризовані спогади. Своє творче кредо він сформулював у листі до редакції газети «Плужанин»: «Я писав тому, щоби струни душі нашого селянина так кріпко настроїти і натягнути, щоби з того вийшла велика музика Бетховена. Це мені вдалося, а решта – це література».

О. К.

національні цінності

19 травня. Восени плануємо провести два концерти Кубанського козачого хору, що в листопаді святкуватиме на нашій сцені своє 200-річчя. Це буде надзвичайна програма.

Треба зазначити, що всі концерти проводяться із

застосуванням нового найсучаснішого світлозвукового й мультимедійного обладнання. Працюють сайт палацу www.palase-ukraina.kiev.ua, аудіо- та відеостудія, а нашим рестораном ми просто пишаємося.

Активно запрацював театральний центр «B. Room», що діє на малій сцені палацу (колишній конференц-зал ми переобладнали на театральний майданчик-трансформер), і нині його афіша налічує майже десять камерних вистав різних київських колективів, які не мають власного приміщення, а наша сцена дає змогу виступати молодим і талановитим митцям.

До речі, 14 квітня ми відзначили «день народження» палацу, якому виповнився 41 рік! Запрошуємо всіх киян і гостей нашої столиці до Палацу «Україна» на найкращі концерти та вистави, які відбуваються на головній сцені України.

